

..Πάσαν την ζωή ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα...ή μήπως απωθώμεθα;

/ Γνώμες

...Πάσαν την ζωή ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα..Μια από τις πιο συχνές εκφωνήσεις στην Θεία Λειτουργία με την προτροπή στους πιστούς να εμπιστευθούν την ζωή τους στον Χριστό. Οι συχνές επαναλήψεις στην Θεία λειτουργία δεν είναι τυχαίες. Η επανάληψη της προτροπής υποδηλώνει την σημασία του να αφήσουμε την ζωή μας στα χέρια του Χριστού. Όχι απαθώς και σε κατάσταση νιρβάνας ή της λογικής του πεπρωμένου η κίνηση αυτή. Αντίθετα ο άνθρωπος πρέπει να προσπαθεί για το καλύτερο αλλά συγχρόνως να στηρίζει την ελπίδα του στον Κύριο. Πώς να μην αφήνουμε την ζωή μας στον Χριστό όταν ο ίδιος ομολογεί : «ούχιπέντεστρουθίαπωλεῖταιἁσσαρίωνδύο; καὶἐνέξαυτῶνοὐκἔστινἐπιλεησμένονἐνὼπιοντοῦΘεοῦ.» Αν δίνει τόση σημασία στα σπουργίτια δεν θα δώσει στον άνθρωπο; και συνεχίζει«Και αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πάσαιἠριθμῆνται. μὴ οὖν φοβείσθε.πολλῶνστρουθίωνδιαφέρετε.». Αν κάτι τόσο ασήμαντο όπως οι τρίχες της κεφαλῆς μας είναι μετρημένες από τον Θεόκαι που γνωρίζει ακριβώς πόσες έχουμε , άραγε για πιο σημαντικά θέματα πόση

σημασία ο Θεός δίνει; Μην φοβάστε λέει αξίζετε πολύ περισσότερο από πολλά σπουργίτια.

Το ερώτημα όμως το οποίο δημιουργείται, για πιστούς κυρίως, αλλά και μη πιστούς είναι : άραγε αφήνουμε την ζωή μας στον Χριστό; Νοιώθουμε την παρουσία Του στην ζωή μας;εκκλησιαζόμαστε ενσυνείδητα ή μηχανικά σαν να επισκεπτόμαστε ένα λαογραφικό χώρο, τηρώντας κάποια έθιμα και παραδόσεις ή ακόμη από συνήθεια; «κουβαλούμε» αυτή την αίσθηση και σιγουριά, την εμπιστοσύνη έξω από τον ναό ή αφήνουμε πίσω μας μέσα στο χώρο του ναού προσευχές, επικλήσεις, υποσχέσεις, πίστη και γυρνάμε πίσω στην καθημερινότητά μας απωθώντας τον Χριστό και την εμπιστοσύνη προς Αυτόν; μήπως το «παραθώμεθα» περνώντας την πόρτα της εκκλησίας μετά το «δι' ευχών..» γίνεται απωθώμεθα; μήπως αυτό το πρώτο συνθετικό της λέξης «παρά»το οποίο σημαίνει βάζω δίπλα και ουσιαστικά παραδίνω, το αλλάζουμε με το «από» το οποίο σημαίνει απομακρύνομαι;

Η μετάλλαξη αυτή , λέξη η οποία είναι και της μόδας στην εποχή μας, επισυμβαίνει ακούσια και αυτόματα. Ίσως είναι η χειρότερη μετάλλαξη του πιστού ή του εν δυνάμει πιστού ανθρώπου κατά την αναχώρηση του από την Θεία Λειτουργία. Αυτή δε η μη ανάθεση, μη εκχώρηση της ζωής μας στον Χριστό είναι μητέρα πολλών παθών, αμαρτιών και προβλημάτων μας. Μήπως η υπερπροσπάθεια και η κόπωση μας σε κάτι που δεν μας βγαίνει όπως το θέλουμε δεν είναι είδος απάρνησης της πρόνοιας του Θεού; μήπως η χρήση άνομων και ανήθικων μέσων για να κάνουμε το θέλημά μας δεν είναι άρνηση της πρόνοιας του Θεού; Μήπως το να θέλουμε όλα να περνάνε από το χέρι μας δεν είναι εγωισμός, υπερηφάνεια και απομάκρυνση του «παραθώμεθα» από τη ζωή μας; Μήπως η φιλαργυρία δεν είναι σημάδι αναζήτησης σιγουριάς για το μέλλον αποδιώκοντας Τον Μόνον κρατόντα το μέλλον, τον Θεόν; μήπως η φιλονικία, ο καβγάς δεν είναι παιδιά της απώλειας εμπιστοσύνης στον Θεό; Μήπως ο φόβος για το μέλλον δεν είναι επίσης έλλειψη αυτού του «παραθώμεθα»; Μήπως το ψέμα δεν είναι και αυτό παιδί της αδυναμίας μας να αφήσουμε την ζωή μας στο Θεό;

Η παθοφυσιολογία αυτής της κατάστασης δεν είναι απλή. Το φυσιολογικό, δηλαδή το να εμπιστεύεται ο άνθρωπος τον Θεό σε κάθε του κίνηση και με το οποίο κανονικά έτσι γεννιόμαστε μπορεί να παρομοιαστεί με κάτι που όλοι οι γονείς έχουμε ζήσει με τα παιδιά μας. Πόσες φορές ένα μικρό παιδί μας κοιμάται εκτός κρεβατιού και εμείς απαλά το παίρνουμε αγκαλιά για να το αφήσουμε στο κρεβάτι του; προσέξατε πόσο χαλαρό είναι το παιδάκι, πως τα χεράκια του κουνιούνται με την κίνηση μας χωρίς να φοβάται, αφημένο στα χέρια του πατέρα ή της μητέρας; αυτή είναι η φυσιολογία της σχέσης εμπιστοσύνης του ανθρώπου προς τον Πατέρα

Θεό. Πως χάθηκε και πώς φθείρεται η εμπιστοσύνη ; έλλειψη πίστης, ορθολογισμός, ότι δεν βλέπω δεν υπάρχει, βιοτικές μέριμνες, εγωισμοί, φόβοι, ψυχικές αλλοιώσεις, στεναχώριες, φιλαυτία...Πως μετατρέπεται το απωθώμεθα σε παραθώμεθα; αληθινά το ψάχνω και εγώ. Συνταγή δεν υπάρχει. Τήρηση όλων των εντολών του Χριστού φαντάζομαι και πιστεύω είναι η συντομότερη οδός. Μας το λέει ο ίδιος «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν». Ἄρα αὐτός που τηρεῖ τις ἐντολές του Χριστοῦ εἶναι αὐτόματα αὐτός που Τον ἀγαπά. Ἀλλά και αὐτός που Τον ἀγαπά , αὐτόματα τον ἀγαπά ο Πατέρας και ἀκολουθῶς ο ἴδιος ο Χριστός θα τον ἀγαπήσει και θα ἐμφανίσει τον εαυτόν Του στον ἄνθρωπον αὐτόν. Ἡ δε ἐμφάνιση αὐτὴ δεν εἶναι οπτική οὔτε ἀκουστική, οὔτε με τις ἄλλες αἰσθήσεις , ἀλλὰ μυστική , ἐνδόμυχη, ἀόρατη. Εἶναι ἡ σιγουριά ὅτι ἓνα ἀγρυπνο μάτι μας παρακολουθεῖ, μας καθοδηγεῖ, μας κλείνει πόρτες για να μας ἀνοίξει πύλες. Δεν μπορεῖ να περιγραφεῖ με λόγια αν δεν βιωθεῖ. Ἴσως γιατί οἱ λέξεις , οἱ γνώσεις, εἶναι υλικά ἀγαθὰ που ἀδυνατοῦν να περιγράψουν το ἄυλο.

Ἀς παρακαλέσουμε τον Χριστό με το “πρόσθες ἡμῖν πίστιν» ἀλλὰ και το «φώτισόν μου το σκότος» για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά, να τηρήσουμε τις ἐντολές του που τίποτα ἄλλο δεν εἶναι παρά ιατρικές συνταγές ἔτσι ὥστε να μας παρουσιαστεῖ γεμίζοντας μας με την βεβαιότητα ὅτι τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο δεν θα γίνει ἀπὸ αὐτό που ο Θεός θέλει για εμάς και για το καλό μας.

Νέαρχος Παναγή